

BULETIN INFORMATIV

Nr.
27

16
Octombrie
2020

EDITORIAL

Întrebări sau răspunsuri

Justin Ștefan, Secretar General LPF

Fotbalul românesc se definește, ca de altfel întreaga societate, și prin sinceritatea cu care răspunde unor întrebări la fel de deschise.

De la acest punct de plecare al discuției trebuie să fim cu toții nu doar foarte implicați în demersul nostru de a afla adevărul, ci și hotărâți să-l spunem, indiferent de consecințele acestuia, asupra noastră sau asupra oricui. Un demers de transparență se impune oricând. Totul e ca adevărul să fie o prioritate, întotdeauna, și nu o conjunctură.

Așadar, întrebări despre fotbalul nostru, explicații, răspunsuri și, mai ales, adevărul. Adevărul, la singular, pentru că forma de plural a substantivului, "adevăruri", presupune, cel puțin subliminal, o oarecare cantitate de subiectivism, ceea ce îndepărtează sau ar putea îndepărta un pic de la răspunsul corect. Adevărul e unul singur, pînă la urmă, nu-i așa?

Ceea ce mi se pare însă cel mai important în toată această ecuație, și vreau să subliniez acest lucru, e faptul că nu răspunsul e esențial. Ci întrebarea.

De foarte mult timp, poate prea mult, fotbalul românesc are toată gama de răspunsuri, pe o mulțime de tonalități. Pentru că la noi e foarte important și tonul, de multe ori mai convingător decât adevărul însuși. Așa se face că avem toate răspunsurile din lume, fără a avea măcar o întrebare corectă. Iar dacă găsim întrebarea potrivită, care să determine revelația, nu avem curaj. Curajul să o lansăm în spațiul public, curajul de a ne înscrie la răspuns.

Unde se află fotbalul românesc? Cum

putem să îl readucem la strălucirea de acum câteva decenii?

Sau, mai concret (și mai corect!): este posibilă oare, în circumstanțele vremurilor de azi, o întoarcere în timp după o rețetă a rezultatelor care să poată face abstracție de MODUL în care au fost ele obținute? Unde suntem? Cum am fost? Ce vom fi și cum vom fi mâine?

Iată o paletă de întrebări în fața căreia cei mai mulți dintre noi fug. Până nu vom avea curajul să ne uităm în oglindă și, după aceea, unii la alții cu acea sinceritate de care am amintit la începutul acestui text, nimic nu va ajuta demersului nostru de a afla și, mai ales, de a spune adevărul. Pentru că, hai să nu ne ferim de cuvinte, unii îl știu, îl cunosc, dar se tem să-l afirme. Și nu sunt deloc puțini cei aflați în această situație.

Dar mai avem un element, descopăr asta în timp ce scriu, de care ne ferim, în afara sincerității. Este vorba despre asumarea managementului de criză, care este cu totul altceva decât simpla constatare a unei realități și apoi enunțarea ei în fața camerelor de luat vederi ori a reportofoanelor, a ziariștilor ca interfață a unei opinii publice care merită, oricum, mai mult.

Mai mult respect. Mai multă sinceritate.

Povestea fotbalului românesc nu se rezumă la o sumă de întrebări și răspunsuri, ea este, la modul cel mai sincer, mult mai complexă, mai frumoasă și mai emoționantă decât această încercare de punere a ei într-o ecuație. Dar fără a-i adresa întrebările corecte, nu vom fi prea curând în posesia adevărului. Contează, nu-i așa?

INTERVIU

Interviu cu Vladimir Screciu
(Universitatea Craiova)realizat de *Mihai Dișa și Octavian Țopa*

Vladimir Screciu s-a născut pe 13 ianuarie 2000 și a reușit să debuteze în **Liga 1** înainte să împlinească 17 ani! Selecționat constant la loturile naționale de juniori, se anunță în continuare una dintre marile speranțe ale fotbalului românesc, chiar dacă a traversat o perioadă mai puțin fastă la Genk, măcinată de câteva accidentări. A câștigat **Cupa României** cu **Universitatea** în 2018 și vrea mai mult.

1 ***Ai revenit în Liga 1 să te lupți cu Universitatea la titlu. Ce te-a determinat să faci acest pas?***

M-a determinat, în primul rând, faptul că mă întorc acasă. Că mă întorc la echipa iubită și m-a determinat pofta nebună de fotbal pe care o am.

2 ***Ești unul dintre fotbalistii crescuți la Craiova. Care sunt cele mai importante lucruri pe care le-ai învățat aici?***

Am crescut cu spiritul de oltean de mic, asta am învățat de la tatăl meu. După, am învățat iubirea pentru fotbalul oltean, iubirea pentru suporterii și dăruirea de oltean pe teren.

3 ***Care crezi că sunt atuurile Universității în lupta pentru titlu?***

Spiritul echipei! Apoi, spiritul în care trăim aici, în Oltenia și foamea de fotbal.

4 ***Care sunt obiectivele tale atât pentru acest sezon, cât și pentru următorii ani?***

Obiectivul meu este unul simplu, acela de a mă vedea campion cu Universitatea Craiova! După aceea, o să las totul să curgă de la sine. Depinde doar de mine felul cum îmi voi construi viitorul!

5 ***Care este idolul tău?***

Nu pot spune că am un idol anume, încerc să mă inspir de la fotbalistii mult mai experimentați decât mine. Poate părea ciudat, dar sunt fascinat de Didier Drogba, chiar dacă el juca atacant, iar eu joc mijlocas sau fundaș. Îmi place personalitatea lui.

6 ***Cum este fotbalul în timpul pandemiei?***

Fotbalul, în sine, este același. Sunt trist pentru că îmi lipsesc suporterii, acesta este cel mai mare dezavantaj pentru noi, fotbalistii. Nu avem, însă, ce să facem. Încercăm să ne obișnuim cu vremurile. Îmi doresc tare mult să se termine această poveste teribilă și, în cel mai scurt timp, suporterii să se întoarcă alături de noi. Eu, unul, sunt sigur că ne urmăresc la fiecare meci din fața televizorului și ne transmit permanent dragostea lor. Nu, nu vrem să-i dezamăgim!

INTERVIU

Interviu cu dl. Cristiano Bergodi (antrenor Universitatea Craiova)

realizat de **Mihai Dișa și Octavian Țopa**

Cristiano Bergodi a venit în fotbalul românesc în 2005, când a fost desemnat să antreneze FC Național. Fostul fundaș al lui Lazio, născut în 14 octombrie 1964 la Bracciano, a mai antrenat în România pe CFR Cluj, FCSB, Rapid, Politehnica Iași, ASA Târgu Mureș și FC Voluntari, iar în Italia pe Imolese, Sassuolo, Modena, Pescara și Brescia. Anul acesta și-a fixat ca obiectiv câștigarea campionatului cu **Universitatea** și, deocamdată, este în grafic.

1 Cum ați sărbătorit ziua de naștere printre jucătorii Universității Craiova și care a fost dorința pe care v-ați pus-o?

A fost plăcut acest moment la antrenament, cu jucătorii, ne-am simțit bine împreună și m-a bucurat mult. Suntem o familie și așa trebuie să fim până la sfârșitul campionatului. Când există o atmosferă bună în echipă, micile supărări

trec repede.

2 Cum vi s-a părut evoluția jucătorilor Universității Craiova convocați la loturile naționale?

Am urmărit meciurile și pot spune că toți cei trei convocați la echipa națională au jucat foarte bine. Mihai (n.n. Bălașa) a revenit cu o evoluție bună la națională, dar și Alex (n.n. Cicâldău) și Nicușor (n.n. Bancu) pot spune că

au jucat foarte bine. Mă bucur că au fost acolo, chiar dacă nu au revenit cu un moral foarte bun după această acțiune.

3 Sezonul trecut, Universitatea s-a luptat la titlu până în ultima etapă. Poate fi acest sezon cel care va aduce un nou titlu în Bănie?

Vom vedea. Anul trecut am făcut o figură frumoasă. Foarte puțini

dintre suporterii noștri se gândeau, când s-a reluat campionatul, că ne putem lupta până în ultima etapă la titlu. Eram la patru puncte de CFR și nu părea așa ușor. Au fost șase victorii consecutive și ne-am bucurat împreună. Am crezut cu toții că putem câștiga campionatul în ultimul meci, însă am greșit doar o jumătate de oră în partida cu CFR și asta ne-a costat. Băieții au muncit foarte bine și eu cred că și în acest an vom fi sus, în clasament. Dacă suntem acum pe primul loc sau pe al doilea contează mai puțin. Important este ca în play-off să fim acolo sus, să ne luptăm până la final pentru campionat. Poate fi anul nostru. Din păcate, va trebui să luptăm anul acesta cu un adversar nou, acest virus

care vedeți că, în fiecare săptămână, afectează jucătorii și echipa.

4 *Se spune ca victoriile aduc victorii. Universitatea are maxim de puncte până în acest moment. Cum reușiți să îi țineți în continuare motivați pe jucători?*

Suntem profesioniști cu toții. Eu antrenez în fiecare săptămână și încerc să pregătesc cât mai bine meciul următor. Urmărim intensitatea și structura fiecărui antrenament, urmăm o metodologie modernă și nu cred că rezultatele echipei sunt întâmplătoare. Acum urmează un meci foarte greu pentru că întâlnim pe Dinamo, o echipă foarte bună, care s-a întărit față de anul trecut.

5 *Ați simțit pe viu entuziasmul fanilor în play-off-ul din sezonul trecut. Vă motivează suplimentar pasiunea suporterilor olteni în lupta pentru titlu?*

Cu siguranță ne motivează! Din păcate, fotbalul se joacă în această perioadă fără spectatori. Noi avem un stadion frumos și suporterii fantastici. Mi-aș dori foarte mult ca ei să se întoarcă la stadion. Chiar dacă pentru început nu vor putea fi prezenți în număr așa mare, cu siguranță încurajările lor ne-ar ajuta foarte mult. Entuziasmul suporterilor Universității Craiova dau energia acestei echipe.

SPONSOR

CRONICĂ

Şapte. Seven. Siete. Sieben

realizată de **Marius Mitran**

Am amintiri şi foi albe pe care să încarc toată gama lor începută cândva, undeva. Nici eu nu ştiu când, nici eu nu-mi mai aduc aminte unde. Craiova e oraşul şi, în vis, crezând ca un prost, sau ca în cântec, că stelele care cad nu pier, mă iluzionez că am iar 18 ani şi urc treptele de beton de la stadion. Care e plin când ajung sus şi-l pot cuprinde, întreg, cu privirea. N-am steag alb-albastru, dar îl am pe tata, ceea ce e totul. Ne găsim locuri şi el dă drumul la radio, încetîşor.

...La radio am dat şi eu drumul acum. E trei dimineaţa şi din cutia metalică îmi acompaniază scrisul cei patru Beatles, care susţin că a fost noaptea unei zile grele. A fost? Scriu că a fost. Am 53 de ani. Totuşi.

...Suntem tot pe stadion şi tata mi-l arată pe cel cu numărul 7 pe spate. „E Crişan. E extrema noastră dreaptă, urmăreşte-l.”

...Dintre toţi, doar el. Dintre toţi doar cu el n-am vorbit niciodată, nu l-am privit în ochi, n-am dat mîna, n-am putut să-i spun vreodată pe câte tricouri albe mi-am scris în copilărie, pe spate, cu carioca albastră, cu pixul, cu orice, numărul 7. Seven. Siete. Al lui, dar şi al meu. Eu urma să fiu ceea ce el era.

Acum mă gândesc că, bizară întâmplare, pe cel pe care l-am iubit cel mai mult nu l-am cunoscut fără acel 7 de pe spate. Da, din toată Maxima, doar pe el nu. Acum. Atunci. Acum.

În ianuarie 2010 i-am strâns pe toţi care mai sunt la restaurantul lui Barză, mă întorsesem din Kuwait, unde

filmasem pentru filmul lui Balaci şi îl lăsasem pe Ilie alături de Aurică Țicleanu şi de Ghiţă Geolgău. Am stat o zi întreagă la filmări acolo, a venit şi „Magistrul”, profesorul Stroe adică, preşedintele lor o viaţă. Am vorbit despre Zoli şi am „tras” pentru două filme, al lui Ilie şi al lor, al Maximei. Atunci am realizat că Zoli din poveştile

lor era cel din amintirile mele. Şi că pe toţi viaţa ne adusese, acum şi în alte dăţi, într-un fel, faţă în faţă. Nu şi cu el, nu şi pe el.

Da. Cu Lung şi cu Boldici am stat nu o dată la cafea, doar m-am salutat însă cu Negrilă. Asta până la meciul cu ASA Tg. Mureş, de la Craiova, din prima zi a lui martie 2014. Ne mai văzuserăm, cu vreo trei săptămâni înainte, la Bucureşti, în faţa Ligii Profesioniste, când Negoro din copilăria mea întârziată era alături de Nae Ungureanu şi de singurul fotbalist din lume despre care Balaci a admis că, uneori, juca mai bine decât el. Donose adică. Stăteau toţi trei, Negrilă, Ungureanu şi Donose, unul lângă umărul celuilalt, şi mă aşteptau să le spun ceva despre data unui examen sau despre un taxi care nu mai venea şi afară ninge, era un prăpăd prin care abia îi vedeam, a trebuit să ne îmbrăţişăm ca să îi recunosc din poveste, cum erau, cum sunt...

Eu am acum 53 de ani, când au ieşit din povestea aceea, Negrilă avea 35, Ungureanu 38, Donose tot pe-acolo. Eu ajunsesem între timp student, chiar la Universitatea Craiova – aşa a vrut cineva – şi ei plecaseră. Din poveste, din oraş şi din iarna care venea.

...Aşa a fost şi este cu Negrilă. La fel şi cu Nae Ungureanu, rareori am stat de vorbă. Tot în ziua aceea, la Ligă, ne-am

îmbrățișat, cred, pentru prima oară. El se apropie de 64, eu de 54 de ani. El, ei au fost niște genii, eu un spectator al isprăvilor lor, temător, panicat uneori, dar întotdeauna mândru că am dreptul să țin la ei. Azi e la fel.

Cu Nae Tilihoi și cu Ștefănescu am făcut emisiuni și, deseori, discuții lungi. Cu Aurică Țicleanu, neprețuitul, acum o săptămână am înregistrat un Replay alături de Marian Olaianos, cu Beldeanu îndrăznesc să cred că-s prieten bun, apoi la fel cu Donose, zis „Pele alb”, cu Irimescu, Cârțu, ce să mai zic de Ghiță Geolgău.

Lipsește Crișan. N-am avut ocazia, timpul și viața să-l cunosc pe cel pe care l-am purtat în suflet cel mai adânc. Am scris o singură dată despre el, în ziua în care a murit. Am făcut coperta ProSportului din 15 octombrie 2003, prima după noaptea în care s-a stins. O lumânare prelungă și chipul său transfigurat pe patul de spital, amărât, strigând la Cămătaru să-i paseze, pasează, fratele meu, pasează, atunci când, în meciul cu Benfica, la 1-0 pentru noi, Cami a scăpat singur și a ratat, iar Zoli, liber în dreapta, ca întotdeauna, a continuat să strige la el, sunt aici, frate, sunt liber aici,

fratele meu, sunt aici, sunt aici... Acestea au fost și ultimele lui cuvinte: „mor, Robert!”, i-a mai spus băiatului său și a plecat.

Până la meciul cu Benfica ne dusesse tot el. A marcat al doilea gol de la Kaiserslautern, preluând în stilul celor mai mari jucători ai lumii o pasă de la Țicleanu, de undeva de pe dreapta venită. Apoi l-am auzit pe Țopescu urlând. „Crișan, Crișan, Crișaaan, Crișaaaaan!!! Gool Crișan! Gool Craiova! Gool Crișan! Gool Cra-io-va!” Marcase Brehme pentru Kaiserslautern, de două ori, și Irimescu o dată, în propria noastră poartă. La 0-3, Geolgău, din pasa lui Beldeanu, dăduse semnalul de viață. A venit imediat și golul lui Zoli și brațele lui, desfăcute larg ca să-i prindă pe toți în îmbrățișarea lui, într-o alergare de prinț care a regăsit drumul către speranță. Imaginile sunt ușor de găsit azi, cineva le-a postat pe YouTube, ca o garanție că noaptea aceea și Zoli chiar au existat.

Exact peste 20 de ani murea. Am scris în ProSport atunci, am plâns. Avea 48 de ani și refuzase viața. Refuzase amputarea piciorului, vorba lui TRU „S-a oprit vuietul lumii. Ca să se audă mai bine glasul stins al copilului din pat. Zoli a spus << NU!>> și

n-a mai trăit mult. N-a vrut să plece însă fără piciorul cu care a dat așa de bine în minge și în viață.” Da, TRU, viața lui a fost trăită pentru noi și a trecut pe lângă noi. Cu o carte în mână și cu mingea la picior.

Ilie și Aurică mi-au spus, în niște nopți, cum Zoli era singurul dintre ei care citea clasici și poezie. Că știa 5 limbi, că vorbea la Universitate, ca un profesor. Că era cel mai inteligent, mai curat și mai aprins dintre toți, el, ungurul coborât din Maramureș...

Zoli. El centrase la primul gol văzut de mine pe un stadion, în acel meci România – Scoția din iunie '75, pentru „capul” lui Dudu... Neliniștit, scria TRU, Zoli era singurul clown într-o echipă perfect liniștită ori perfect furibundă, egală, când adversarul o cerea.

...La bara lui Zoli, din acel meci cu Benfica, tata a căzut secerat – infarct! Mama l-a prins în brațe și a fugit cu el la spital. A scăpat. Craiova însă, nu. La acea bară s-a terminat și Craiova Maxima și deceniul de glorie al lui Zoli, cel care a înngenuncheat Spania, pe Santiago Bernabeu, marcând printre picioarele lui Irribar... Era 17 aprilie 1975, în fața a 100.000 de spectatori, intrase în locul lui Radu Nunweiller cu puțin înaintea pauzei. În aceleași preliminarii pentru Euro 76. Peste o lună marca de două ori Danemarcei, apoi îi centra lui Dudu pentru golul

nostru cu Scoția. Cum am spus, eram acolo.

Cursele lui, lipit de tușă, penalty-urile scoase, „zici că l-a omorât, nu se mai ridică”, râdea tata, prietenia nedezmăniată cu Balaci, colegi de cameră o viață, mâna întinsă de Ilie, cât a fost în viață. Și cât – destin.

...Robert, fiul lui, desena modă, pantofi de regulă. Era timid și pasionat. Era taică-său, de fapt.

Azi nu mai știu de el, de tricourile cu „7” pe spate, de sanatoriul de la Leamna, unde s-a sfârșit, de bara din primăvara aceea, de cursa lui Cami, de strigătul lui, sunt aici, frate, sunt aici. Nu mai știu de durere. Nu mai pot. Opresc radioul. Sunt pe stadion, avem locuri, alt radio se deschide, lângă mine. Nea Costică Popescu (de unde știu – atunci – cum îl cheamă?) îi strigă pe rând după numere și ei ies în iarbă, în șir. Tribunele explodează. „Cu numărul 1 – Lung, cu numărul 2 – Negrilă, cu...”

Numărul 7 nu mai există. Nici în visul meu, nici nicăieri. E pe genunchi, cu o carte în palme și el ne aruncă mingea de sus, să înceapă... Să înceapă! Jos, sub el, este infernul! Peste numărul 7 s-a lăsat noaptea... Noapte bună, bunul nostru prinț!

CLEVERMEDIA

NETWORK

LOOKSPORT

LOOKSPORT 2

LOOKSPORT 3

LOOKPLUS

AGROTV

PROFIT.ro

LOOKMEDICA